

Rapport

Datum: 16 november 2005
Rapportnummer: 2005/355

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de wethouder Economische Zaken, Ruimtelijke Ordening, Bouw- en Woningtoezicht van de gemeente Zwijndrecht het verzoek tot vergoeding van de gemaakte kosten voor de realisatie van een tijdelijk ijspaviljoen aan het Veerplein te Zwijndrecht heeft afgewezen.

Beoordeling

Bevindingen

1. Op 7 september 2004 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman.

In zijn brief schreef verzoeker dat hij in juni 2003 bij de gemeente Zwijndrecht een verzoek had ingediend om in een te koop staande woning annex winkel aan het Veerplein een ijssalon te exploiteren. Na afwijzing van dit verzoek zou van de zijde van de gemeente zijn voorgesteld op het plein een paviljoen te plaatsen en hiervoor vrijstelling van de bepalingen van het bestemmingsplan te verlenen.

Verzoeker schreef tevens dat hij, na in maart 2004 een positieve reactie op zijn verzoek om vrijstelling te hebben ontvangen, opdracht had gegeven aan een architect om een ontwerp te maken. Nadat tijdens een bespreking met ambtenaren van de gemeente was gebleken dat er plannen waren om op het plein een zogenaamde horecaplint te realiseren en - naar de mening van de projectleider - een permanent paviljoen hier niet in paste had verzoeker zijn plannen aangepast. Tijdens dit gesprek op 11 juni 2004, waar de plannen van verzoeker werden gepresenteerd, was hem meegedeeld dat de door de gemeente aangewezen locatie werd ingetrokken, omdat daar een hoofdrioleringsbuis was gelegen en de gemeente had nagelaten een zogeheten Klic-melding uit te voeren.

Verder gaf verzoeker aan dat hem op 9 juli 2004 een nieuwe locatie was toegewezen en dat hem was meegedeeld dat het niet mogelijk was om tijdelijk vrijstelling te verlenen, zodat hij werd geadviseerd een permanent pand te laten plaatsen. Ook werd toegezegd verzoeker binnen drie weken alle van toepassing zijnde afspraken toe te sturen. Vervolgens ontving verzoeker deze pas op 1 september 2004, waaruit hem bleek dat hij de proceskosten en eventueel toegekende planschade, de kosten voor het (tijdelijk) verplaatsen van het straatmeubilair en het in de oorspronkelijke staat terugbrengen van de locatie voor zijn rekening diende te nemen. Ook bleek dat het niet mogelijk was om het paviljoen definitief op de locatie te vestigen. Verzoeker schreef de Nationale ombudsman dat de betrokken wethouder hem tijdens een telefoongesprek op 2 september 2004 had meegedeeld geen permanente locatie te willen, aangezien niet bekend was of de horecaplint gerealiseerd zou kunnen worden en de wethouder de gemeente niet wilde binden.

2. Op 7 september 2004 had verzoeker zich eveneens tot de betrokken wethouder gewend en de gemeente Zwijndrecht aansprakelijk gesteld voor de door hem gemaakte kosten, omdat de kaders hem pas vijftien maanden nadat hij zijn plannen bekend had gemaakt door de gemeente waren meegedeeld.

3. Op 17 oktober 2004 onderbouwde verzoeker zijn schadeclaim en schreef dat, indien hij de op 1 september 2004 ontvangen voorwaarden reeds bij aanvang van zijn plannen had gekregen, hij nimmer opdracht had gegeven aan de architect om een aanvang te maken met de ontwerpen. De gemeente werd verzocht € 4.937 architectkosten te vergoeden en € 1.071 voor een door verzoeker opgestelde planschadeanalyse.

4. Op 27 oktober 2004 schreef de wethouder Economische Zaken, Ruimtelijke Ordening, Bouw- en Woningtoezicht onder andere dat al in de eerste contacten met de gemeente was gebleken dat het plan niet paste binnen het bestemmingsplan en slechts met het principeverzoek was ingestemd op grond van een tijdelijke vrijstelling. Dat het paviljoen na vijf jaar weer moest verdwijnen moest verzoeker dus van het begin af aan duidelijk zijn geweest. Bij brief van 9 maart 2004 was verzoeker hiervan op de hoogte gesteld, alsmede van het feit dat er nog privaatrechtelijke afspraken gemaakt moesten worden en de vrijstellingsprocedure nog moest worden doorlopen.

Tevens schreef de wethouder dat het college van burgemeester en wethouders in juni 2004 had besloten om bij alle ontwikkelingen waarvoor een vrijstellingsprocedure noodzakelijk was, de planschade bij de ontwikkelaar te leggen. Deze voorwaarde had derhalve niet eerder aan verzoeker kenbaar gemaakt kunnen worden. Het verzoek om schadevergoeding werd afgewezen, omdat verzoeker in voldoende mate was gewezen op de risico's van het plan en aan hem geen garantie was gegeven over de realisatie.

5. Op 28 oktober 2004 schreef verzoeker aan de betrokken wethouder dat deze de claim in alle redelijkheid niet had kunnen afwijzen, omdat de schade was voortgekomen uit het feit dat de gemeente een eerder toegekende bouwlocatie had ingetrokken en de nieuwe locatie gepaard ging met nieuwe voorwaarden. Verzoeker merkte op dat indien de gemeente, op het moment dat zij in principe haar medewerking had verleend, had aangegeven met welke kosten verzoeker rekening diende te houden, hij op basis daarvan besloten zou hebben zijn plannen niet door te zetten. De in de brief van 9 maart 2004 genoemde privaatrechtelijke afspraken hadden naar de mening van verzoeker slechts te maken met het vaststellen van de exacte locatie van het paviljoen en met de kosten van verhuur of pacht.

Verzoeker verwees in zijn brief van 28 oktober 2004 naar zijn e-mail van 25 april 2004, waarin hij zijn ongenoegen had geuit over de onduidelijkheden omtrent de toe te wijzen bouwlocatie en de eventueel op te lossen knelpunten. In deze e-mail had verzoeker geschreven dat het, om zijn planning voor opening in maart 2005 gestalte te kunnen geven, noodzakelijk was om een aantal zaken in gang te zetten, maar het noodzakelijk

was dat hij een fiat van de gemeente kreeg, zodat hij niet zinloos kosten zou gaan maken.

In reactie hierop was verzoeker op 26 april 2004 meegedeeld dat de stedenbouwkundige nog dezelfde week zijn tekening wat betreft de locatie zou aanpassen en deze aan verzoeker zou worden opgestuurd. Ook werd meegedeeld dat uiterlijk in de week van 10 tot en met 14 mei 2004 alle gegevens over mogelijke kabels en leidingen zouden zijn ontvangen. In zijn brief van 28 oktober 2004 schreef verzoeker dat naar aanleiding van de op 28 april 2004 ontvangen tekening van de stedenbouwkundige de architect was gaan tekenen.

In zijn brief van 28 oktober 2004 verwees verzoeker ook naar het verslag van het gesprek van 11 juni 2004, waarin staat dat door verzoeker met verbazing was gereageerd op de mededeling dat op de locatie niet gebouwd kon worden, omdat deze door de gemeente zelf was aangewezen, de Klic-melding geen beletsel had opgeroepen en de gemeente reeds een jaar van de plannen op de hoogte was en nu een gemeentelijke afdeling zelf met bedenkingen kwam.

In zijn brief van 28 oktober 2004 schreef verzoeker tevens dat op 9 juli 2004 het hoofd van de afdeling Ruimtelijke Ordening had meegedeeld zich erover te verbazen dat verzoeker een tijdelijke vrijstelling zou aanvragen, omdat de afgifte daarvan - vanwege het ontbreken van een planning voor de realisatie van de beoogde horeca-ruimte op het Veerplein - niet mogelijk zou zijn. Ook was verzoeker op dat moment voor het eerst meegedeeld dat hij een planschadeovereenkomst diende te tekenen.

6. Bij brief van 5 december 2004 hield de betrokken wethouder vast aan het eerder ingenomen standpunt.

Over de locatie schreef de wethouder dat nimmer een locatie was aangewezen die als bouwrijp kon worden aangemerkt, maar enkel één die stedenbouwkundig het meest wenselijk was. Daarbij zou te allen tijden een voorbehoud zijn gemaakt ten aanzien van onder meer juridische en fysieke belemmeringen. Ten aanzien van de Klic-melding schreef de wethouder dat verzoeker was meegedeeld wanneer de reacties van het nutsbedrijf werden verwacht en had verzoeker voor eigen risico geanticipeerd op de veronderstelling dat er geen kabels en/of leidingen zouden liggen door, naar aanleiding van de aan hem toegestuurde tekening van de stedenbouwkundige, opdracht te geven aan een architect.

Tevens ontkende de wethouder dat in de brief van 1 september 2004 nieuwe voorwaarden waren gesteld, omdat deze brief slechts een nadere specificatie betrof van reeds bekende randvoorwaarden waarvan bekend was dat hieraan kosten waren verbonden.

Naar aanleiding van verzoekers opmerkingen over de planschade verwees de wethouder naar het besluit van het college van juni 2004. Aangezien de aanvraag om vrijstelling nog niet formeel was ingediend kon er, naar de mening van de wethouder, geen sprake zijn

van het met terugwerkende kracht verhalen van kosten en had verzoeker op eigen initiatief en voor eigen rekening een planschaderisicoanalyse laten uitvoeren.

Ten slotte schreef de wethouder dat bij de beoordeling van het principeverzoek altijd was uitgegaan van een tijdelijke vrijstelling en verzoeker bekend was met de ontwikkeling van de voorgestane horecaplint op het Veerplein.

7. Op 8 januari 2005 wendde verzoeker zich wederom tot de Nationale ombudsman, omdat hij zich niet kon verenigen met de afwijzende beslissing van de wethouder Economische Zaken, Ruimtelijke Ordening, Bouw- en Woningtoezicht.

Ten aanzien van de locatie achtte verzoeker de mededeling dat hij voor eigen risico had geanticipeerd onjuist. Verzoeker stelde te hebben aangegeven niet verder te willen, omdat er nieuwe voorwaarden werden gesteld.

Ten aanzien van de voorwaarden achtte verzoeker de mededeling dat hij bekend was met het feit dat aan de randvoorwaarden kosten verbonden waren onjuist. Daarbij verwees verzoeker naar een krantenartikel waarin de gemeente had verklaard dat er een ijspaviljoen zou komen.

Ten aanzien van de planschade stelde verzoeker dat dit voor hem een nieuw feit was dat pas na uitwerking van zijn plannen bekend was gemaakt.

Ten aanzien van de vrijstellingsprocedure schreef verzoeker dat hem tijdens een gesprek met het hoofd Ruimtelijke Ordening, waarin deze aangaf dat een tijdelijke vrijstelling juridisch niet haalbaar was, een permanente plaats was geadviseerd.

8. Op 24 maart 2005 deelde het college van burgemeester en wethouders de Nationale ombudsman onder meer mee dat in de e-mail aan verzoeker van 26 april 2004 was aangegeven dat de reacties van de nutsbedrijven op de klic-melding werden verwacht in de week van 10 tot 14 mei 2004 en ook was gewezen op het gegeven dat rekening gehouden moest worden met extra kosten voor het verplaatsen van kabels en leidingen, in het geval deze voor de realisatie van het ijspaviljoen verlegd moesten worden. Omdat verzoeker, naar aanleiding van de op 28 april aan hem toegezonden tekening en op het moment dat de ligging van eventuele kabels en/of leidingen nog niet duidelijk was, opdracht had gegeven aan een architect, was het college van mening dat verzoeker voor eigen rekening en risico had geanticipeerd op de veronderstelling dat er geen kabels of leidingen zouden liggen of tegen geringe kosten verplaatst konden worden.

Tevens schreef het college dat de sector gemeentewerken op 13 mei 2004, in reactie op de melding vooronderzoek grondverkoop van de sector Wonen en Bouwen van 26 april 2004, had meegedeeld dat het verplaatsen van het ondergrondse rioolgemaal, exclusief het omleggen van het riool, € 530.000,- zou kosten. Na intern overleg bleek het niet mogelijk het paviljoen alsnog op de aangegeven locatie in te passen, terwijl ook het

verplaatsen van het rioolgemaal financieel geen optie was. Het college stelde dat hem daardoor niets anders restte dan de aangegeven locatie in te trekken en elders in het gebied een vervangende locatie te zoeken.

Daarnaast deelde het college mee dat, zowel bij het nemen van het principebesluit als in de latere correspondentie het voorbehoud was gemaakt dat de realisatie afhankelijk was van diverse factoren, zodat van het inbrengen van nieuwe voorwaarden geen sprake was geweest. De voorwaarden waren eerder in het proces nog niet nader uitgewerkt en zouden ook van toepassing zijn geweest op de in eerste instantie voorgestelde locatie. Het college stelde dat het gebruikelijk is om bij de uitwerking van vrijstellingsverzoeken het proces eerst te richten op de stedenbouwkundige randvoorwaarden. Zodra het plan grotendeels aan deze voorwaarden tegemoet komt en ook de exacte ligging bekend is, worden de overige voorwaarden nader uitgewerkt. Het initiatief van verzoeker was ook op deze wijze ter hand genomen door in de brief van 1 september 2004 de voorwaarden te specificeren voor de nieuwe locatie van het paviljoen.

Ten aanzien van de planschadeovereenkomst deelde het college mee tot juni 2004 bij de grotere bouwprojecten het principe te hanteren uitsluitend medewerking aan een verzoek om vrijstelling te verlenen als de verzoeker de eventuele planschade voor zijn rekening neemt. In juni 2004 besloot het college dit principe ook te hanteren bij kleinschaliger projecten. Naar de mening van het college was er in het geval van verzoeker geen sprake van het met terugwerkende kracht verhalen van deze kosten, aangezien het verzoek om vrijstelling nog niet formeel in procedure was gebracht. Ook had verzoeker op eigen initiatief en voor eigen rekening een planschaderisicoanalyse laten uitvoeren.

Over de gevolgde procedure deelde het college mee dat de inspanningsverplichting om te komen tot een tijdelijke vrijstelling op basis van artikel 17 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening het uitgangspunt van het college was geweest. Tijdens het gesprek van 9 juli 2004 had het hoofd van de afdeling Ruimtelijke Ordening gezinspeeld op de mogelijkheid om, indien de tijdelijkheid moeilijk aantoonbaar zou zijn, een definitieve vrijstelling te verlenen en het tijdelijke karakter privaatrechtelijk via de huurovereenkomst vast te leggen. Door het college was nimmer overwogen om, indien tijdelijke vrijstelling moeilijk realiseerbaar zou zijn, alsnog tot een permanente vrijstelling te komen. Ook was verzoeker vroegtijdig op de hoogte gesteld van het standpunt van het college over het tijdelijke karakter van de vrijstelling voor het paviljoen en nimmer een garantie gegeven voor het verkrijgen van deze tijdelijke vrijstelling.

Het college schreef daarnaast dat verzoeker in zijn aan de Nationale ombudsman gerichte brief van 7 september 2004 ten onrechte had gesteld dat het paviljoen door de gemeente was voorgesteld. Het idee daarvoor was gezamenlijk met verzoeker tot stand gekomen. Met verzoeker was van gedachten gewisseld over de mogelijkheid om eerst een tijdelijk paviljoen te realiseren op het Veerplein, om na verloop van tijd definitief te verhuizen naar de nog te realiseren horecaplint op het Maasplein. Na de verhuizing zou het paviljoen weer

afgebroken moeten worden. Door verzoeker zou zijn aangegeven positief te staan tegenover deze mogelijkheid en bereid te zijn dit in een intentieovereenkomst met de gemeente vast te leggen. Mede op basis van dit gegeven had het college op 10 februari 2004 besloten in principe medewerking te verlenen aan de tijdelijke vestiging van een paviljoen op het Veerplein. Verzoeker was telefonisch van dit besluit op de hoogte gesteld, waarna dit schriftelijk was bevestigd in de brief van 9 maart 2004 waarbij een voorbehoud werd gemaakt ten aanzien van onder meer juridische en fysieke belemmeringen.

Het college stelde zich op het standpunt dat de gemeente niet aansprakelijk was en er geen aanleiding was voor vergoeding van de kosten.

Ter onderbouwing van dit standpunt gaf het college aan dat de gemeente verzoeker vroegtijdig op de hoogte had gebracht van het tijdelijke karakter van het paviljoen, bij het nemen van het principebesluit en in het vervolgproces in voldoende mate had gewezen op de risico's van het plan, geen garantie voor realisatie had gegeven en geen nieuwe voorwaarden had opgelegd, maar bestaande voorwaarden slechts had geconcretiseerd.

Daarnaast merkte het college op dat verzoeker zijn architect opdracht had gegeven, terwijl de exacte ligging van de kabels en/of leidingen nog niet bekend was.

Het college gaf aan verzoeker steeds op korte termijn op de hoogte te hebben gesteld van nieuwe informatie of gewijzigde omstandigheden en van mening te zijn dat het plan met voldoende voortvarendheid was opgepakt. Daarbij merkte het college op zich er van bewust te zijn dat dit anders kan overkomen in de beleving van een startende ondernemer, die zijn plannen snel wil verwezenlijken en, gelet hierop, bereid te zijn om de door verzoeker gemaakte kosten voor de planschaderisicoanalyse te vergoeden.

9. Door het college waren afschriften meegestuurd van het besluit van 10 februari 2004 en de naar aanleiding daarvan verstuurd brief van 9 maart 2004. In de nota staat onder andere dat het de wens van verzoeker was om, zodra de horecaplint was gerealiseerd, hiernaar te verhuizen en het paviljoen af te breken.

10. In de brief van 9 maart 2004, waarbij verzoeker werd geïnformeerd over het besluit van het college, staat onder meer het volgende:

"Zoals aan u al telefonisch is meegedeeld heeft het college besloten om in principe in te stemmen met uw verzoek. Wel vraagt het college aandacht voor een goede communicatie met de buurt.

Het is nu zaak om tot een voorspoedig realisatie te komen van uw plan. Daartoe dienen o.a. op privaatrechtelijk gebied de nodige afspraken gemaakt te worden. Vervolgens kan na indiening van een bouwaanvraag een procedure ex artikel 17 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening opgestart worden.

(...)

Voor alle duidelijkheid wijs ik u erop dat deze principe-instemming geen garantie geeft tot uitvoering van de IJssalon."

11. In reactie op het standpunt van het college van burgemeester en wethouders deelde verzoeker op 21 april 2005 onder meer mee dat de Klic-melding betrekking had op leidingen van derden en niet op rioleringswerken en ook van ambtelijke zijde met verbazing was gereageerd op de mededeling dat er een hoofdriolering aanwezig was, waarbij zou zijn toegegeven dat de gemeente had verzuimd de eigen gegevens te raadplegen. Daarnaast gaf verzoeker aan dat tijdens het gesprek van juli 2004 wel degelijk was uitgesproken dat een tijdelijke vrijstelling niet mogelijk was en de weergave in de reactie van de gemeente daaromtrent onjuist was.

Beoordeling

12. De burgerlijke rechter is bij uitsluiting bevoegd om bindend te beslissen over de gehoudenheid van een bestuursorgaan om schade op grond van artikel 6:162 BW te vergoeden. De Nationale ombudsman toetst de beslissing van een bestuursorgaan om een verzoek tot schadevergoeding af te wijzen in beginsel met de nodige terughoudendheid en beoordeelt slechts of de afwijzing behoorlijk of niet behoorlijk is. Hierbij toetst de Nationale ombudsman aan het redelijkheidsvereiste.

13. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste met zich dat een bestuursorgaan mag weigeren financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden, indien het op goede gronden zijn aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen desgewenst aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is alleen anders wanneer de betwisting door het bestuursorgaan van zijn aansprakelijkheid zo duidelijk onjuist is dat het bestuursorgaan in redelijkheid niet tot zijn beslissing had kunnen komen. Dan moet de afweging van het belang van het bestuursorgaan bij betwisting van zijn gehoudenheid tot schadevergoeding tegenover het belang van de burger bij schadevergoeding worden geacht in strijd met het redelijkheidsvereiste te hebben plaatsgevonden.

14. Gelet op de bereidheid van het college van burgemeester en wethouders om de door verzoeker gemaakte kosten voor de planschaderisicoanalyse te vergoeden, van welke bereidheid de Nationale ombudsman met instemming kennis heeft genomen, resteert de vraag of in strijd met het redelijkheidsvereiste is gehandeld door de aanvraag om

schadevergoeding voor de door de architect gemaakte kosten af te wijzen.

15. Verzoeker stelde de gemeente Zwijndrecht aansprakelijk, omdat hij, indien de door hem op 1 september 2004 ontvangen voorwaarden reeds bij aanvang van zijn plannen of ten tijde van de mededeling inzake het principeverzoek bekend waren gemaakt, nimmer opdracht had gegeven aan de architect om een aanvang te maken met de ontwerpen.

Daarnaast voerde verzoeker aan dat in de brief van 9 maart 2004, waarin het college meedeelde in principe bereid te zijn vrijstelling te verlenen, weliswaar gewezen werd op nog te maken privaatrechtelijke afspraken, maar dat deze slechts betrekking hadden op het vaststellen van de exacte locatie en op de kosten van verhuur of pacht. Verder wees hij erop dat hij in zijn e-mail van 25 april 2004 had aangegeven dat een aantal werkzaamheden in gang gezet moest worden, maar dat het noodzakelijk was dat hij fiat van de gemeente kreeg zodat er niet zinloos kosten gemaakt zouden worden.

Ten slotte stelde verzoeker dat hem eerst tijdens een gesprek op 9 juli 2004 duidelijk was geworden dat hij een planschadeovereenkomst diende te tekenen.

16. Het college van burgemeester en wethouders stelde zich op het standpunt dat het voor verzoeker reeds bij de indiening van zijn principeverzoek, in november 2003, duidelijk was dat het college slechts bereid was medewerking te verlenen aan een tijdelijke vrijstelling. Ook de schriftelijke bevestiging van de beslissing van het college op dit verzoek liet hieromtrent naar de mening van het college geen onduidelijkheid bestaan. Daarnaast stelde het college dat op het moment dat verzoeker zijn architect opdracht had gegeven voor het uitwerken van de plannen er nog geen sprake was van een definitieve locatie voor de plaatsing van het paviljoen.

17. De nationale ombudsman overweegt daarover het volgende.

Uit de nota, zoals behandeld in de vergadering van het college van burgemeester en wethouders van 10 februari 2004, blijkt overduidelijk dat er slechts sprake was van een tijdelijke voorziening, terwijl in de brief van 9 maart 2004 aan verzoeker expliciet wordt verwezen naar artikel 17 van de Wet op de ruimtelijke ordening (zie Achtergrond, onder 2.) waaruit verzoeker had kunnen concluderen dat het ging om een tijdelijke vrijstelling.

Daarnaast is verzoeker op 26 april 2004 via de e-mail meegedeeld dat de reacties van de nutsbedrijven op de klic-melding in de week van 10-14 mei 2004 werden verwacht. Het feit dat de reacties van de nutsbedrijven geen betrekking konden hebben op gemeentelijke leidingen, zoals rioleringen, laat onverlet dat door verzoeker een risico is genomen door opdracht te verstrekken aan de architect voordat duidelijkheid bestond over de mogelijkheid om op die locatie een paviljoen te realiseren.

Ook het feit dat het college in juni 2004 besloot tot het afsluiten van planschadeovereenkomsten, wat mede bijgedragen heeft aan de beslissing van verzoeker

om realisatie van de plannen niet voort te zetten, laat onverlet dat ten tijde van de werkzaamheden van de architect er geen garantie was dat de ijssalon zou kunnen worden gerealiseerd.

18. Gelet op het vorenstaande was het besluit van de wethouder Economische Zaken, Ruimtelijke Ordening, Bouw- en Woningtoezicht van de gemeente Zwijndrecht om het verzoek van verzoeker tot vergoeding van de door hem gemaakte architectkosten af te wijzen, verdedigbaar.

Door de betrokken wethouder is niet gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de wethouder Economische Zaken, Ruimtelijke Ordening, Bouw- en Woningtoezicht van de gemeente Zwijndrecht is niet gegrond.

De Nationale ombudsman heeft met instemming kennisgenomen van de bereidheid van het college van burgemeester en wethouders van de door verzoeker gemaakte kosten van de planschade-risicoanalyse te vergoeden.

Onderzoek

Op 11 januari 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer T. te Zwijndrecht, met een klacht over een gedraging van de wethouder Economische Zaken, Ruimtelijke Ordening, Bouw- en Woningtoezicht van de gemeente Zwijndrecht.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van het college van burgemeester en wethouders, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het college van burgemeester en wethouders verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Het college deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Brief van verzoeker van 7 september 2004, gericht aan de Nationale ombudsman.
2. Brief van verzoeker van 7 september 2004, gericht aan het gemeentebestuur van Zwijndrecht.
3. Brief van verzoeker van 17 oktober 2004, gericht aan de wethouder Economische Zaken, Ruimtelijke Ordening, Bouw- en Woningtoezicht.
4. Reactie van de wethouder Economische Zaken, Ruimtelijke Ordening, Bouw- en Woningtoezicht van 27 oktober 2004.
5. Nadere onderbouwing van verzoeker van 28 oktober 2004, met bijlagen.
6. Nadere reactie van de wethouder Economische Zaken, Ruimtelijke Ordening, Bouw- en Woningtoezicht van 5 december 2004.
7. Verzoekschrift van 8 januari 2005, inclusief toevoeging van 31 januari 2005.
8. Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 4 maart 2005.
9. Standpunt van het college van burgemeester en wethouders van 24 maart 2005, inclusief bijlagen.
10. Reactie van verzoeker van 21 april 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Burgerlijk wetboek

artikel 6:162:

"1. Hij die jegens een ander een onrechtmatige daad pleegt, welke hem kan worden toegerekend, is verplicht de schade die de ander dientengevolge lijdt, te vergoeden.

2. Als onrechtmatige daad worden aangemerkt een inbreuk op een recht en een doen of nalaten in strijd met een wettelijke plicht of met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt, een en ander behoudens de aanwezigheid van een rechtvaardigingsgrond.

3. Een onrechtmatige daad kan aan de dader worden toegerekend, indien zij te wijten is aan zijn schuld of aan een oorzaak welke krachtens de wet of de in het verkeer geldende opvattingen voor zijn rekening komt."

2. Wet op de Ruimtelijke Ordening

Artikel 17, eerste lid

"Burgemeester en wethouders kunnen met het oog op een voor een bepaalde termijn voorgenomen afwijking van een bestemmingsplan voor die termijn vrijstelling verlenen van dat plan. De termijn kan, ook na mogelijke verlenging, ten hoogste vijf jaren belopen. Het derde lid van artikel 15 is van overeenkomstige toepassing."